

Edgar Wallace
OSUDNÉ DĚDICTVÍ

W a l l a c e

OSUDNÉ DĚDICTVÍ

E d g a r

Cover & layout © 2012 by Jiří Pánek
Czech edition © 2014 by Naše vojsko, s. r. o.
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1422-3

OBSAH

V expresu	11
El Slico	22
Dům u moře	39
Příjezd pana Whiplowa	53
Tlustý pan Orford.....	61
Jiný pohled na Polyanthu	71
Polyantha zblízka	81
Stewardka.....	94
Na útěku	109
Lék proti horečce	119
Návštěva ve Vigu	132
Vigo.....	139
Hollin ve vězení	165
Záchrana.....	175
V jeskyni	188
Ještě jednou Whiplow	202
Návrh pana Orforda	211
Vzpoura na Polyantě	221
Palba na Polyanthu.....	236
Vězení	249
Setkání.....	272
Kapitola poslední	285

I

V EXPRESU

„V Londýně mám známého... alespoň se domnívám, že je stále ještě v Londýně, ačkoli už o něm několik měsíců nemám žádné zprávy... myslím, že ti může pomoci, když budeš potřebovat, Pen!“

Penelopa Pittová si rychle osušila kapesníčkem oči a pokoušela se o úsměv.

„Jsem bláhová, vidíte, pane soudce. Přímo nenávidím Edmonton a přitom tu nemám nikoho, o koho bych se musela starat. Ale pochybuju, že bych se někdy dostala do Londýna.

Uvidíte, že seženu místo v nějaké cukrárně v Moose Jaw.“

„Máš přece jízdenku do Toronta,“ poznamenal praktický starý pán. „A Moose Jaw je ubohé místo – alespoň před dvaceti lety bylo ubohé. Medicine Hat bylo ještě horší. Nelson je rušné město. Proč nejedeš do Kootenay? Tam bys měla spíš možnost najít si práci. Znal jsem tam jednoho dřevorubce, který... Vezmi si tenhle dopis, rychle.“

Zazněl signál k odjezdu.

„Orford... James X. Orford; byl to můj spolužák v Berlíně. Pen, jestli zůstaneš na Východě, nezapomeň mi to oznámit.“

Když vlak opouštěl stanici, poslala Pen bělovlasému muži na nástupišti ještě jeden vzdušný polibek. Nárazy a vrzání kol na křížících se kolejnicích přehlušovaly její usedavý pláč, který se hrdinně snažila tlumit.

Velké dobrodružství začalo.

Když našla ve voze své místo a osušila si slzy, všimla si, že ji klidně, ale přece jen zpy-

tavě pozoruje naproti sedící žena. Tato mladá dáma vzbudila Penin zájem a obdiv už před odjezdem vlaku. Dokonce i starý soudce Heron přerušil své nesouvislé loučení a pozoroval ženu jemné, oduševnělé tváře a aristokratického chování.

„Jedete daleko?“ Její hlas zněl měkce a měla trochu protáhlý způsob řeči, takže Pen usoudila, že je to asi Angličanka.

„Nejspíš do Toronta,“ usmála se Pen. „Nemám ještě určitý plán... ano, myslím, že pojedu až do Toronta.“

Dáma přikývla.

„Nenávidíte Edmonton, vidíte? Co mě se týče, nemůžu to místo vystát: je tak primitivní a nehotové. Na každém kroku cítíte les... A ty hotely! Každého tam nemilosrdně okradou.“

Pen teď zapomněla, že ještě před chvílí Edmonton nenáviděla. Naopak, milovala to místo. Ačkoli se narodila v Anglii, byl Edmonton jejím jediným domovem a ne-

bylo v tomhle okamžiku ve městě kamene ani cihly, které by nebyla zbožňovala, když se každyčným otočením kol vzdalovala od svého bývalého domova. Nemohla nenávidět ani onoho obchodníka středních let, jehož sekretářkou byla a který se do ní šíleně zamiloval a přemlouval ji k útěku. Chtěl se zbavit všech svých závazků: měl totiž dceru stejně starou jako Pen a velmi hezkou a zdatnou manželku. Pen se však jeho choť dokonale zprotivila, když při úklidu manželova psacího stolu našla osudný dopis, v němž se tento věčný optimista loučil se svou rodinou a doufal v jistý úspěch svých záměrů. Vypisoval zároveň všechna materiální opatření, která v jejich prospěch udělal. A protože byl také církevním hodnostářem, nešetřil v dopise citáty z bible.

Objevení dopisu bylo příčinou, že se na ubohou Penelopu, beztak už rozrušenou účinkem svých šedých očí na holohlavého zbožného gentlemana, snesla bouře výčitek

uražené manželky. Po této dramatické „rozmluvě“ se Pen cítila uražená a pošpiněná.

„Ne, nemůžu Edmonton nenávidět,“ řekla rychle. „Je to milé město, ale přesto jsem ráda, že odjíždím.“

„Hodláte asi cestovat do Anglie?“

Pen se dala do smíchu.

„To byl jen takový výstřední nápad,“ řekla. „Právě tak bych si mohla vyjet na Plejády.“

„Kam?“ zeptala se dáma zamračeně.

„Na hvězdy,“ vysvětlovala Pen.

Její společnice přikývla. Byla to velmi krásná žena, jak Pen už zjistila. Bylo jí asi dvacet osm let, možné méně; byla krásná, ale... Penelopa viděla, že má ústa příliš rovná a rty neobyčejně tenké. Nebyla to krása podle jejího vkusu. Pen vyrostla v širých prériích, byla proto živá, pohyblivá, měla čistou, trochu opálenou plet. Slovo „hezká“ by nebylo vystihlo pravý druh její krásy. Při pohledu na spolucestující jí vytanul na mysli jemný čínský porcelán, heboučká koťátka a všechno,

co je drobné, něžné a líbivé. Ovšem kromě jejich úst... Ale když se usmívala, nebyla tato vada tak patrná.

Hukot vlaku, jenž Peniny spolucestující uspával, měl na ni docela opačný vliv. Žalem a opuštěností si div nezoufala. Ležela s očima široce otevřenýma a znovu a znovu přemýšlela o svých trapných zkušenostech; jak se nutila do klidu, násilně obracela svou pozornost k ženě spící na dolejší lůžku, k spáčkům hlasitě chrápajícím, k průvodčímu, k čemukoli.

Konečně se snesl vytoužený spánek i na její znavená víčka, ale jen na okamžik. U jejího lůžka se náhle objevila příšerně bledá tvář její spolucestující.

„Stalo se něco... co je vám?“ polekala se Pen a vstávala.

Žena neodpovídala. Vytřeštěným zrakem hleděla před sebe a křečovitě se držela okraje lůžka.

Když zděšená Pen chtěla slézt dolů, zašeptala třesoucími se rty, jako by někoho přemlouvala:

„Co když nezemře? Přemýšlels už o tom, Arture? Dejme tomu, že nezemře a Whiplow všechno vyzradí?“

Mluvila, a přece spala. Vmžiku sklouzla Pen ze svého lůžka a snažila se ji uklidnit. Uložila ji a za chvíli už pravidelné oddechování prozrazovalo, že mladá žena klidně spí.

Když jí dávala pod hlavu polštář, shodila Pen plochou koženou peněženku, která se při pádu otevřela. V matném světle uviděla portrét velice hezkého mladého muže. Byl to snad „Artur“?

„Mluvila jsem ze spaní? To je zajímavé... A co jsem říkala?“

Pen se totiž zmínila o nočním intermezzu, když spolu seděly v jídelním voze u snídaně.

„Velmi málo. Byla jsem tak překvapená, že vám to ani nemůžu všechno opakovat. Mluvila jste o někom umírajícím a vyslovila

jste jméno... Whiplow, jestli se nemýlím.“

„Ne... to jméno neznám. Nebyla jsem jaktěživa náměsíčná, asi to zaviniily nervy, přílišná únava. Artur? Ale ovšem, to je můj manžel. Jsem Cynthie Dorbanová, žena Artura Dorbana. Myslím, že jsem vám to už říkala. Jak je to všechno zvláštní!“

Během dne se už paní Dorbanová o této záležitosti nezmínila. Vyprávěla, že jede do Quebecu a že v Torontu přeruší jízdu asi na dva dny. Pen jí o sobě řekla jen to, co pokládala za vhodné, ovšem o zamilovaném obchodníkovi se z přirozené opatrnosti ani nezmínila.

Paní Dorbanová přijala dívčino vypravování zamyšleně.

„Vy ještě nemáte zajištěné místo? A žádné přátele ve východní Kanadě? O čem jste to s tím starým pánem hovořila? Chtěla byste skutečně jet do Anglie?“

Pen zavrtěla hlavou a usmála se.

„Byl to jen bláznivý nápad – jeden z mých snů, který se asi nikdy neuskuteční. Ovšem,

chtěla bych tam jet. Londýn je mé rodiště. Vždycky jsem toužila vidět Evropu, jenže takový výlet si nebudu asi nikdy moct dopřát.“

Nastalo dlouhé ticho. Vlak ujížděl neko-
nečným mořem vlnící se pšenice. Kam oko
dohlédlo, kolébaly se žluté klasy, široko da-
leko nebylo stopy po lidském obydlí. Nic,
kromě nesmírnosti vlnícího se zlata.

„Četla jste v Edmontonu anglické noviny?“

„Musím se vám přiznat, že jsem se o to, co
se děje v Anglii, moc nezajímala. Víím, že je
George Lloyd ministerským předsedou a že
má vláda nějaké potíže s Irskem, ale...“

Paní Dorbanová náhle změnila předmět roz-
hovoru. Vyprávěla o svém domově v Devon-
shiru, o své zahradě na skalnatém mořském
břehu, o kručince a borovicích, které rostou
na strmých skalách Borcombe Downs.

Mezi řečí vzpomněla jméno, které Pen
dobře znala.

„Lord Rivertor? Ale, ovšem, má pastviny
poblíž naší farmy – totiž farmy, kterou měl

můj otec, než se přistěhoval do Edmontonu. Strávila jsem tam velkou část svého života. Nikdy jsem ho neviděla... tedy lorda Rivertora. Zemřel loni, vidíte?”

„Ano.“

Zdalo se, že paní Dorbanová ztratila o zemřelého hraběte z Rivertoru zájem, protože najednou začala mluvit o ceně pozemků na Západě. V tomhle oboru byla Pen tak trochu autoritou: její poslední zaměstnavatel úspěšně obchodoval s pozemky a jejím úkolem bývalo zaznamenávat jeho obchodní transakce.

Po dvou dnech, když byl vlak asi hodinu od Toronta, udělala Cynthie Dorbanová Pen překvapující nabídku.

Pen naslouchala nechápavě, nechtěla věřit svým uším.

„Ale... to je báječné! Myslíte, že bude pan Dorban souhlasit?”

„Už souhlasil,“ usmála se paní Dorbanová. „Poslala jsem mu zprávu z Winnipegu

a právě jsem dostala jeho odpověď. Má za to, že je to skvělý nápad. Nenávidí anglické úředníky. Zaměstnání sekretářky by pro vás bylo jak stvořené, Pen... doufám, že nemáte nic proti tomu, když vás tak budu oslovovat? Můžete mi říkat Cynthie, přála bych si to. Ale upozorňuji vás předem, že u nás na venkově se příliš bavit nebudete, jsme tam tak-řka pohřbení...“

„Jak jste mě překvapila... jsem přímo nadšená! Můj sen se má vyplnit!“

Expres pomalu vjížděl do torontského nádraží, když si Pen uvědomila, že se zavázala odcestovat za osmačtyřicet hodin do Anglie.

II

EL SLICO

Penelopa odešla na nádraží rezervovat místa v „lodním“ vlaku, který měl spojení s parníkem v Quebecu. Loď opouštěla hlavní město v několika hodinách. Ačkoli to byl docela obyčejný vlak, pro Pen měl zvláštní význam, poněvadž měl uskutečnit její dávné vroucí přání.

Newyorský expres právě vjížděl do stanice, když Pen přistoupila k nádražní pokladně. Dívala se s úctou na ty šťastné lidi, kteří přijeli z tajemného města a kráčeli lhostejně k východu, jako by to byla nejpřiroze-

nější věc žít v onom podivuhodném městě a přijíždět odtamtud.

Proud cestujících řídil a Pen si s povzdechem vzpomněla, co měla na nádraží vyřídit. Koupila rychle jízdenky a chtěla se vrátit k hlavnímu východu, když si povšimla, že ji pozoruje usmívající se muž. Než si uvědomila jeho indiskrétnost, oplátila mu jeho úsměv. Byl vysoký a plavovlasý, a když ji pozdravil, viděla, že má prořídle vlasy. Pravděpodobně právě přijel vlakem, protože mu u nohou leželo zavazadlo a lehký plášť.

Abychom k ní nebyli nespravedliví, musíme dodat, že se Pen domnívala, že ho zná. Snad to byl někdo, s kým se už setkala v Edmontonu; její zaměstnavatel měl mnoho obchodních přátel a nebylo vyloučeno, že tenhle muž byl jedním z nich.

„Dobrý den! Zdá se, že se známe z Detroitu, ne? Setkal jsem se tam s mnoha známými.“

„Obávám se, že se oba mýlíme,“ odpověděla dívka odměřeně a chtěla ho rychle předejít, ale on jí zastoupil cestu.

„Neodcházejte, děťátko. Ani si nedovedete představit, jakou mám radost, že jsem se setkal s pravou Kanad'ankou. Jsem Angličan. Nevíte náhodou, kde bych v tomhle městě dostal šálek dobrého čaje?“ tázal se s úšklebkem.

„Nevyznám se v Torontu,“ řekla. „Vrátný vám určitě podá lepší informace.“

„Nač takový spěch?“ zeptal se drsně. „Přece jste začala první. Usmála jste se na mě, tak co?“

Proběhla rychle kolem něho, ale on jí byl stále v patách a nakonec ji předešel, dřív než mohla opustit nádražní budovu.

„Proč tak spěcháte? Snad jsem vás, slečinko, neurazil? Chtěl bych se s vámi seznámit. Jmenuju se Whiplow...“

Zastavila se, zírajíc na něj v němém úžasu... Whiplow? Okamžitě si vzpomněla,

kde už to jméno slyšela. Bylo to jméno, které paní Dorbanová vyslovila ze spaní. Že by zvláštní shoda jmen?

„Johnny Whiplow. A jak se jmenujete vy?“

„Uděláte nejlíp, když se na to zeptáte paní Dorbanové,“ odpověděla.

Řekla to jen nazdařbůh, ale účinek jejích slov byl překvapující. Muž zesinal tak, že se zdálo, jako by neměl v těle ani kapku krve, a oči mu přímo vylézaly z důlků.

„Paní Do... Dorbanová?“ koktal. „Je tady?“

Avšak Pen využila jeho zmatku a utekla. Když Whiplow vyšel na ulici, dívka již zmizela.

Za celých čtyřadvacet hodin, které strávily v Torontu, neviděla Pen svou zaměstnavatelku déle než čtvrt hodiny, a teprve když už seděly ve vlaku a ujížděly na východ ke Quebecu, vyprávěla paní Dorbanové o svém dobrodružství.

„Whiplow... jste si tím jistá? Jak vypadal? Ano, to byl on. Ten bídník! Hezká tvá-

řička byla vždycky jeho slabostí. Patří k těm mužům, kteří číhají na ulicích, kudy chodí hezké dívky do práce. Ale že by byl v Torontu?“

Kousla se do rtů a zamračeně hleděla na širé lány letící za okny vlaku.

„Myslela jsem, že je v Jižní Americe. Co ho mohlo přivést do Kanady?“

Její jemná tvář měla nyní podivně tvrdý výraz.

„Neodpověděl vám, když jste mu řekla, že mě znáte? Bylo to vůbec nutné říkat mu to? Nu, snad ano... Skutečně, jsem ráda, že jste to udělala. Jinak bych si nebyla jistá, že je to on.“ Potom převedla řeč na docela bezvýznamné věci.

Když vstupovaly na loď, zdálo se Pen, že vidí na horní palubě Whiplowa, jak se opírá o zábradlí. Když se tam podívala podruhé, už tam nebyl, a celou cestu se s ním nesečkala.

Jak pevnina mizela na obzoru, pocítila dívka znovu tíživý stesk po starém domově,

ale statečně přemohla tuto – podle svého názoru – dětinskou přecitlivělost. Život na lodi byl pro ni tak nový, tak romantický a budoucnost jí poskytovala tolik látky k přemýšlení, že po dvou dnech plavby se jí zdál její bývalý domov a vše, co tam prožila a opustila, pouhým snem.

Cynthia mluvila o svém manželovi velmi málo a jen tehdy, když na něj zavedla řeč Pen. Že by paní Dorbanová podnikla cestu až do Kanady jenom proto, aby tam našla americkou tajemnici, když bylo v Anglii na tisíce schopných kandidátek, Pen ani tak nepřekvapovalo, ostatně o tom nijak zvlášť nepřemýšlela. Domnívala se, že paní Dorbanová jednala z jakéhosi záchvatu laskavosti, když ji přijala do svých služeb, a byla jí za to ze srdce vděčná.

Jednoho dne, když uklízela v Cynthiině kabině – její zaměstnavatelka byla přes své obchodnické nadání velmi nepořádná – našla Pen útržek papíru, na němž bylo tužkou

načrtnuto několik slov, pravděpodobně podklad pro telegram. Adresa zněla: „Dorban, Stone House, Borcombe, Anglie“ a dál následoval text: „Přijala jsem vhodnou tajemnici, trvám na propuštění Willisové. Pravděpodobně byla poslána Stamfordem Millsem. Tahle dívka neví nic o věci a nemá v Anglii přátele.“

Pen zneklidněla. Neměla ani nejmenší pochybnosti, že se zpráva týkala jí. Kdo byl Stamford Mills a jaká to byla věc, o které se paní Dorbanová zmiňovala? Cítila, jak se jí zmocňuje úzkost. Dvě tři věty byly přeškrtnuty a Pen se je pokoušela rozluštit. Jedna nepochybně zněla: „Ona není z těch, které by mluvily.“ Poprvé za dobu, co cestovala s paní Dorbanovou, zapochybovala o své obezřetnosti a zkušenosti. A přitom bylo rozluštění tohoto zdánlivě záhadného poselství nejspíš velmi jednoduché.

Při nejbližší příležitosti začala mluvit o panu Dorbanovi.

„Můj manžel nenávidí města,“ řekla Cynthie nejistě. Odpočívala na lehátku a nezdálo se, že by měla náladu rozpřádat rozhovor. „Jsme oba velmi klidní lidé. Artur studuje, hodně pracuje a málokdy vychází. Doufám, Pen, že se nebojíte samoty a nudy.“

„Kdepak, nuda a samota, to právě potřebuju,“ usmála se dívka.

„Tak tedy budete mít všechno, co si přejete,“ řekla Cynthie poněkud rozmrzele. „Nepřijímáme návštěvy ani nepořádáme taneční zábavy nebo společenské obědy, a nezajímáte-li se o rybolov...“ Odmlčela se. „Později snad bude u nás veseleji a líp. Doufám, že nemáte nic proti tomu, když vás oslovuji Pen; proč mi neříkáte také jen Cynthie, nenávidím to vaše ‚paní Dorbanová‘, zní to tak škrobeně. Co jsem vám chtěla říct? Ach, ano – připomínám vám důtklivě, abyste byla ve všem, co se týká obchodů mého manžela, přísně diskrétní. Ne že by měl nějaké zvláštní obchody, rozumíte?“

Pen nerozuměla, ale přesto přisvědčila.

„Spousta majetkových záznamů se musí přezkoumat; fakta týkající se statků je třeba dát do pořádku. Můj manžel má totiž oprávněnou naději, že zdědí jednu velké jmění.“

Rozhlédla se kolem, naklonila se k Pen a tiše jí řekla: „V Anglii je ještě někdo, před kým jsem vás chtěla varovat. Artur má zapřísažlého nepřítele, muže, který ho chce zničit.“

Pokoušel se o to už několikrát. Nevím proč,“ dodala paní Dorbanová s klidem, který se zdál Pen za těchto okolností poněkud nepřirozený, „ale domnívám se, že v tom vězí žena. Ani si nepřeju dovědět se pravdu. Stamford Mills – to je jméno manželova nepřítele – posílá stále své špehy, kteří sledují každý náš krok. Jaký je to člověk? Nevím to určitě. Někteří tvrdí, že je to muž, který žije ze svého důvtipu, druzí, že je to podvodník, ale že je naším nesmiřitelným nepřítelem, tím jsem si jistá, a je proto mou povinností, abych vás včas před ním varovala.“

„Ale co vlastně chce vypátrat?“ ptala se Pen ustrašeně.

„Bůh ví,“ povzdechla si paní Dorbanová. „Podejte mi knihu, Pen. Přála bych si jen, aby se ten mizerný parník tak nekymácel.“

Zato Pen Pittovou kymáčení lodi neobtěžovalo ani v nejmenším. Plavbu snášela, jako by se byla na moři narodila. Sedávala ráda na palubě a pozorovala nepřehledné zelené vody nebo stávala na přídi a nechávala se ovívat ostrým větrem.

Spolucestující ji nijak zvlášť nezajímali. Bavívala se hlavně s palubním stevardem, dobromyslným různolícím mužem, který ji vzal pod svou ochranu od prvního dne, kdy opustili Quebec. Ve volných chvílích, obyčejně v časných odpoledních hodinách, kdy cestující dřímali ve svých kabinách a paluba byla opuštěná, stával vedle její židle a vyprávěl jí zajímavé a napínavé příběhy, které se udaly na lodích, kde býval zaměstnán, nebo o cestujících těchto lodí.

Kdysi pracoval jako stevard v kuřáckém salonu na ohromném západooceánském parníku, který se plavil na trase New York – Southampton. Vzpomínky, které se týkaly této doby jeho života, byly jedny z nejzajímavějších a Pen je ráda poslouchala.

Beddle, tak se stevard jmenoval, poznal tehdy nejrůznější zločince a nejraději vyprávěl o bandách falešných hráčů, kteří cestovali celý rok po oceánu a živili se zručností svých jemných rukou.

„Znal jsem je všechny, Lewa Markse, Bilyho Sanderse, Dlouhého Charlieho, bože... mohl bych pokračovat celou hodinu a byl by to pěkně dlouhý seznam, slečno.“

„A všichni byli falešní hráči?“

Beddle přisvědčil.

„Ale nejhorší ze všech byl El Slico. Jedna mladá Američanka ho tak pojmenovala a už mu to zůstalo. Byl to velký fešák! Nikdy jsem ho neviděl v jednom obleku dvakrát. A cestoval vždycky v první třídě, ne jako

někteří členové bandy – čtyři v jedné kabině. Byl ještě mladý, tak asi v mých letech, a podle toho, co jsem o něm slyšel, byl dokonce spřízněný s vysokou anglickou šlechtou. Ale jaký to byl ďábel! Byl by vám vyrvál i zlatý zub z úst, pokud by se mu nenašlytlo něco lepšího.

El Slico patřil k těm, kteří pracují jen ve vznešené společnosti. Byl to vykutálený ptáček! Jakživ nespoléhal na náhodné setkání na lodi, ale všechno si plánoval dopředu.

Kdysi obral jistého železného krále o sto padesát tisíc dolarů. Slico se tehdy dozvěděl, že milionář se chystá do Evropy, a tak odjel už čtrnáct dní před vyplutím parníku do Colorado a tam se ubytoval v tom nejdražším hotelu. V klubu se seznámil s panem Giffordem, který byl přesvědčený, že má co činit s urozeným mladým Angličanem, jehož jedinou starostí je co nejpříjemněji užívat života. Když se opět setkali na palubě, byli už nejlepšími přáteli. Však to taky stálo pana

Gifforda pěknou sumičku, a ještě ani potom neměl tušení, že El Slico byl vůdcem bandy, která mu tak důkladně pustila žilou.“

Denně naslouchala Pen historkám o záhadném El Slikovi, který se, jak se zdálo, těšil zvláštní oblibě dobrého pana Beddla. Jednou to byl příliš důvěřivý cestující, co se dal přemluvit k partii bridže, jindy opět takzvaná vendetta, organizovaná El Slikem proti jiné zločinecké bandě, jež se odvážila křížit jeho cesty. Ve všech těchto historkách hrál Slico vynikající, byť zápornou úlohu...

Pro zkušeného cestovatele byla tahle plavba velmi nudná. Parník minul několik ledových hor a nesčíslné množství jiných lodí; na palubě byl pořádán ples a ještě pár obvyklých zábav; avšak naivní dívce z Edmontonu se všechno zdálo rozkošné a zajímavé.

Jednoho dne, když už se blížili k Liverpoolu a minuli nízko ležící šedý bod v oce-

áně, Irsko, měla Pen nečekanou příležitost poznat jeden povahový rys paní Dorbanové.

Cynthia koupila ve Winnipegu roztomilého miniaturního psíka a během cesty si huňaté přítulné stvořeníčko velmi oblíbila. Fluff musel být stále v její blízkosti; chovala ho, mazlila se s ním a pečovala o něj jako o nějakou drahocennou tretku k velikému údivu Pen, která tenhle titěrný druh psů neměla ráda, spíš je litovala.

Dívka stála na promenádní palubě a hleděla zaníceným zrakem na neromantické, tu a tam mlhou zahalené břehy Lancashiru, když k ní přistoupila Cynthia. První věcí, které si Pen všimla, bylo, že její zaměstnavatelka nedržela v náručí psíka.

„Kde je Fluff, paní Dorbanová?“ zeptala se.

„Chudáček, byl to tak roztomilý pejsek,“ řekla Cynthia s lítostí v hlase.

„Co se stalo?“ tázala se dívka udiveně.

„Řekli mi, že si ho nemůžu vzít s sebou na břeh, že musí zůstat v karanténě. Chápete, že

se přece nemohu dát zdržovat karanténou. Takový pes může dostat nějakou hroznou nemoc, a tak jsem poručila jednomu námořníkovi, aby Fluffa co nejdřív utopil. Ten hlupák mě prosil, aby si ho mohl nechat, a tvrdil, že ho jistě na břeh propašuje, ale přece jsem nezaplatila sto padesát dolarů za psa, abych ho potom darovala nějakému námořníkovi. A tak musel přísahat, že uváže chudáčkovi něco kolem krku a hodí ho přes palubu.“

Penelopa zbledla.

„Ale,“ vybuchla, „myslela jsem, že ho máte ráda?“

„To ano,“ řekla Cynthie lhostejně, „je to docela milý psíček, ale myslím, že není tak čistokrevný, jak mě ten obchodník ve Winnipegu ujišťoval. Plukovník Wilkins, který stojí tamhle na přídi, to také potvrdil a ten se přece vyzná v chovu psů. A polokrevného psa nemohu potřebovat, to je samozřejmé. Máte připravená zavazadla?“

Pen nebyla s to odpovědět. Lhostejná krutost téhle ženy ji rozčílila. Pravda, život ně-

jakého pejska mnoho neznamenal, ale zklamala se v povaze osoby, které se obdivovala a kterou měla i ráda, a to ji bolelo. S údivem a s novým zájmem teď pozorovala Pen chladný a tvrdý výraz tváře mladé ženy.

Loďka s několika přáteli cestujících odrazila od břehu a Cynthie připustila možnost, že je mezi nimi její manžel. Nicméně nedávala najevo sebemenší radost nad setkáním po tak dlouhém odloučení; ani nepohlédla dolů, když se loďka přiblížila k parníku.

Pen připravila zavazadla a potom hledala stewarda Beddla.

„Děkuju vám, slečno,“ řekl Beddle, když přijímal pětidolarovou bankovku. „Nemusela jste mi tolik dávat, bylo to pro mě potěšení trochu vás pobavit. Doufám, že vás opět uvidím, slečno. Jedete na návštěvu, na prázdniny, vidíte?“

„Kéž by to byly prázdniny,“ usmála se dívka, „ve skutečnosti jsem přijela, abych tu pracovala.“

Stevard si mnul zamyšleně bradu.

„Není to špatná země. Nebesa!“

Viděla, jak se s úžasem díval na někoho, kdo stál za ní, a jak se jeho tvář roztáhla v úšklebek.

„Slečno,“ zašeptal. „To je on!“

„Kdo... on?“ Pen se rychle obrátila.

Spatřila velmi hezkého, hladce oholeného muže, bezvadně oblečeného od hlavy až k patě. Jeho tvář byla bledá a tmavá, brada trochu protáhlá. V té chvíli se usmíval a ukazoval dvě řady skvostných bílých zubů.

„El Slico!“ šeptal Beddle, a než se mohla dívka vzpamatovat, přispěchala Cynthie.

„Pen, drahoušku,“ řekla, „chci vás seznámit.“ Zavěsila se do dívky a spěchala k černovlasému výtečníkovi.

„Představuji vám svého manžela, pana Dorbana,“ řekla Cynthie.

„El Slico“ smekl klobouk a podával dívce úzkou pěstěnou ruku.

Penelopa ji mechanicky přijala.

III

DŮM U MOŘE

Stevard Beddle se asi mýlil, říkala si Pen tisíckrát na cestě mezi Liverpoolem a Londýnem. Bylo by absurdní, směšné domnívat se, že tenhle příjemný muž, vzor dokonalého gentlemana, byl vůdcem zločinecké bandy, která se vrhala jako šelma na své oběti, a omyl byl snadno možný. Bylo samozřejmě vyloučené, aby falešný hráč potřeboval tajemnici. Proč by žil v ústraní na venkově – člověk s tak rozsáhlými obchody, že potřeboval úřednictvo?

Vzájemné uvítání manželů bylo velmi povrchní; žádný se nezdál nadšený shledáním. Dorban zajistil kupé ve vlaku, a tak zůstali celou cestu sami. Jednou chtěla Pen vyjít na chodbu, aby si manželé mohli promluvit beze svědků, ale Cynthia ji zadržela, hned když chtěla vstát.

Artur Dorban byl velmi zajímavý společník. Dívce se zdálo, že hovoří nepřetržitě od chvíle, kdy vlak opustil přímořskou stanicí, až než zastavil v Euston. Měl měkký, pěkně modulovaný hlas a historky, které vyprávěl s jemným humorem, byly skvělé. Oči měl hnědé, a ačkoli Pen nemívávala ráda muže s tmavýma očima, přece jí nebyl protivný. Rozhodně se cítila méně sklíčená v jeho přítomnosti než s Cynthií. Znal trochu Kanadu.

„Byl jsem tam jednou v mládí, ale nenávidím cestování po moři,“ řekl. „Raději bych ztratil deset tisíc liber, než bych plul ještě jednou přes Atlantský oceán.“

„Plavil jste se už víckrát po Atlantiku?“ zeptala se dívka zvědavě.

„Dvakrát,“ řekl Artur Dorban s úsměvem. „Jinak bych tady nebyl, slečno Pittová!“

Noc strávili v nádražním hotelu u Paddingtonu. Druhý den najala paní Dorbanová auto a manželé vozili překvapenou dívku Hyde Parkem. Představovala si vždycky Londýn jako moře špinavých, začouzených domů z červených cihel. Hyde Park se svým pozadím věží a věžiček, které prosvítaly temnými korunami mohutných stromů, se třpytícím se jezerem, květinami zářivých barev a nádhernou vyhlídkou na Mali dívku nadchl.

Příští ráno odjeli prvním vlakem do Torquay a do Borcombe dorazili v odpoledních hodinách.

Stone House, domov manželů Dorbanových, stál na příkré zelené stráni na konci vesnice Borcombe. Tento prostorný dům, zakrytý před zvědavými pohledy červenými

skalami a věncem divokých kaštanů, dal postavit koncem osmnáctého století muž samotář, který se z nějaké závažné příčiny stranil světa. Ke vchodu do domu se vinula příkrá, úzká stezka, která byla pro svou neschůdnost zdrojem utrpení a zlosti několika generací obchodníků a dodavatelů.

Avšak Pen připadal Stone House jako pravý ráj. Zahrada, rozložená na svahu, byla pestrou směsicí květin, divokých i kultivovaných. Kolem ní se táhla zeď, zpola zakrytá šeríkovými keři, se starými vrátky, od nichž vedla cestička k široké rozeklané skále, kde měl Dorban malou loděnici pro svůj motorový člun. Dvěma hladkými skalami tu vykouzlila příroda ideální nábřeží a maličký záliv, chráněný před bouří skaliskem, které trčelo přímo do moře a tvořilo tak přirozenou hráz náporu vln.

„Hezké, co?“ řekla Cynthia mechanicky. Zdálo se, že jí půvab krajiny nezajímá; byla plně zaujatá pouze praktickými věcmi ži-

vota. „Do vesnice je dost daleko, ale mám tady auto, umíte řídit?“

Pen přisvědčila.

„Ukážu vám váš pokoj,“ řekla Cynthie a vedla Pen po širokém schodišti nahoru, pak dlouhou tmavou chodbou, na jejímž konci byl pokojík.

Byl malý a jednoduše zařízený, ale měl dvě okna s vyhlídkou na smaragdové moře i na zelené louky kolem.

Dívka zhluboka vydechla.

„Líbí se vám u nás?“ zeptala se paní Dorbanová a upřeně ji pozorovala.

„Je tu krásně,“ zvolala Pen.

Cynthie se ostře zasmála.

„Tak nějak si představuju peklo,“ řekla.

Den za dnem míjel s překvapující rychlostí. Pen měla mnohem víc práce, než očekávala. V přízemí byl jeden pokoj zařízený jako kancelář a tam obyčejně byla sama. Po snídani, která se podávala v starodávné jídelně,